

nost tvrdí především, že rozsudek je neúplný a nejasný, poněvadž nedbá toho, že jak denní zkušenost učí, vrh kamenem nemusí vždy míti za následek tělesné zranění. Tím stížnost sama přiznává, že takový vrh kamenem může přivoditi tělesné poškození; že pak obzvláště vrh kamenem jako pěst velkým, zejména když, jako zde, hozeno jím bylo velmi prudce a z nevelké vzdálenosti, zpravidla má za následek tělesné poškození, učí rovněž denní zkušenost. Nejde tedy v přítomném případě o bezpodmínečně nezpůsobilý prostředek k přivodění účinku obžalovaným zamýšleného. Rovněž tak není vadou rozsudku, nezjišťuje-li, měl-li obžalovaný v úmyslu poraniti nadporučíka Adolfa M. lehce či těžce. Kdyby byl obžalovaný zamýšlel přivoditi některý z těžkých výsledků, o kterých se zmiňuje § 152 tr. z., byl by se provinil přísněji trestným zločinem dle § 155 a) tr. z. Stačí proto, že v rozsudku je zjištěn úmysl obžalovaného, poškoditi nadporučíka M. na těle, jej zraniti. Dalšího úmyslu se ku zločinu přítomnému nevyžaduje, zejména ne úmyslu přivoditi tělesné poškození spojené s viditelnými známkami a následky, jak je patrné z různého znění §§ 153 a 411 tr. z. Vzhledem k tomu, že v rozsudku zjištěn je zlý úmysl obžalovaného, nemůže také býti řeči o podřadění činu jeho pod pouhé trestní ustanovení § 431 tr. z. Zmateční stížnost obrací se také proti tomu, že vedle zločinu dle §§ 8, 153 tr. z. zároveň předpokládána byla též skutková podstata přestupku § 431 tr. z. Také v tomto směru je stížnost zmateční bezdůvodna. V § 134 tr. z. je arci zvláště upraven případ, že úmyslný útok na cizí život mine se svým cílem, ale toto místo v zákoně trestním je jedině svého druhu. Při jiném činu trestném dlužno v případě takovém přičítati pachateli vedle zamýšleného zranění té či oné osoby také ještě ohrožení jiných osob z nedbalosti, jestliže pachatel věděl o jejich přítomnosti a byl s to, aby seznal nebezpečnost svého jednání pro tyto osoby. Není správné, že obojí skutková podstata navzájem se vylučuje, poněvadž obžalovaný mohl prý jednati jen buď úmyslně nebo jen nedbale. Kdyby tomu tak bylo, byla by úplně vyloučena z jednoho činu pochodící konkurence zločinu s přestupkem předpokládajícím pouze nedbalost. To je zřejmě nesprávné, uváží-li se, že zákon trestní určen jest k tomu, zabráňovati veškerým porušením právních statků. Kdyby byl obžalovaný hodil úmyslně kamenem jen po zcela stranou stojícím nadporučíku M., byla by mohla býti poškozena pouze jeho tělesná bezpečnost, než obžalovaný hodil kamenem přes blízkost mnoha jiných osob, jichž tělesnou bezpečnost tím ohrozil. Tomuto nastalému účinku bylo jedině správné přizpůsobiti rozsudkový výrok tak, jak učinil soud nalézací, uznáv obžalovaného vinným jak zločinem dle §§ 8, 153 tr. z., tak i přestupkem dle § 431 tr. z.

Čís. 148.

Výrok sprostující obžaloby pro krádež vylučuje odsouzení osoby, obžalované pro podílnictví na této krádeži.

(Rozh. ze dne 26. února 1920, Kr II 238/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného E. Ch., odsouzeného rozsudkem zemského trestního soudu

v Brně pro zločin podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a), b) tr. z. a. zrušiv rozsudek v odpor vzatý, sprostil obžalovaného dle § 259 č. 3 tr. ř. obžaloby pro tento zločin.

Důvody:

Stěžejní podmínkou odsouzení pro podílnictví na krádeži jest zjištění, že věci obžalovaným na sebe převedené, ukryté neb prošťančované byly jiným pachatelem ukradeny. Neboť bez krádeže jest podílnictví na krádeži jako delikt akcesorní nemyslitelné. V přítomném případě bylo se stěžovateli Eduardu Ch. zodpovídati z obžaloby, že veškeré svršky na boty Tomáši H. odcizené na sebe převedl, ukryl a prošťančil, ač mu bylo povědomo, že krádež spáchána byla způsobem takovým, který ji činí zločinnou. Současně obžalován byl totiž Karel A., že dne 28. ledna 1919 v Brně z uzamčeného obchodu Tomáše H. asi 90 párů různých svršků na boty v ceně značně přes 2000 K odcizil. Soud nalézací sprostil rozsudkem v odpor vzatým Karla A. právoplatně obžaloby pro tuto krádež, zjistiv, že A., otevřev paklíčem dílnu H-ovu a odňav mu svršky v obžalobě uvedené, jež též den odpoledne Eduard Ch. prodal, jednal svémocně, že však nejednal bez přivolení poškozeného a že cestou svépomoci zjednal si jen zástavu pro svou pohledávku, převyšující o 1500 K cenu zboží H-ovi odňatého, takže není dána skutková podstata krádeže ani subjektivně, ani objektivně. Za takových okolností padá však dle toho, co shora uvedeno, sama sebou obžaloba na Eduarda Ch. pro podílnictví na krádeži na Tomáši H. vznesená, to tím spíše, ano z důvodů rozsudku nijak nevychází, že by se jednati snad mohlo o jiný příběh ukradení těchto svršků na boty, v němž by Eduard Ch. převedením jich na sebe byl mohl podíl míti. Jestliže tudíž soud nalézací tímže rozsudkem, jímž sprostil Karla A. obžaloby pro krádež svršků na boty na škodu Tomáše H., Eduarda Ch. pro podílnictví na této krádeži odsoudil, dostal se tím nejen sám sebou do nerozluštitelného odporu (§ 281, č. 5 tr. ř.), nýbrž porušil tímto výrokem odsuzujícím též zákon v ustanovení o podílnictví na krádeži (§ 281, č. 9a) tr. ř.). Bylo proto zmateční stížnosti Eduarda Ch. tyto zmatky uplatňující vyhověti, rozsudek v odpor vzatý ve výroku stěžovatele odsuzujícím jako zmatečný zrušiti a Eduarda Ch. obžaloby vedle § 259, č. 3 tr. ř. sprostiti.

Čís. 149.

Padělání peněz a cenných papírů: Pojmu pozměnění bankovky ve smyslu § 2 odstavec první případ druhý zákona ze dne 22. května 1919 č. 269 sb. z. a n. odpovídá jakékoliv zjištění její podoby, jež jest způsobilé dodatí bankovce z oběhu vzaté vzhledu bankovky platné. Není třeba, by kolky, jimiž bankovky byly pozměněny, byly nepravé.

(Rozh. ze dne 4. března 1920, Kř I 449/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Liberci